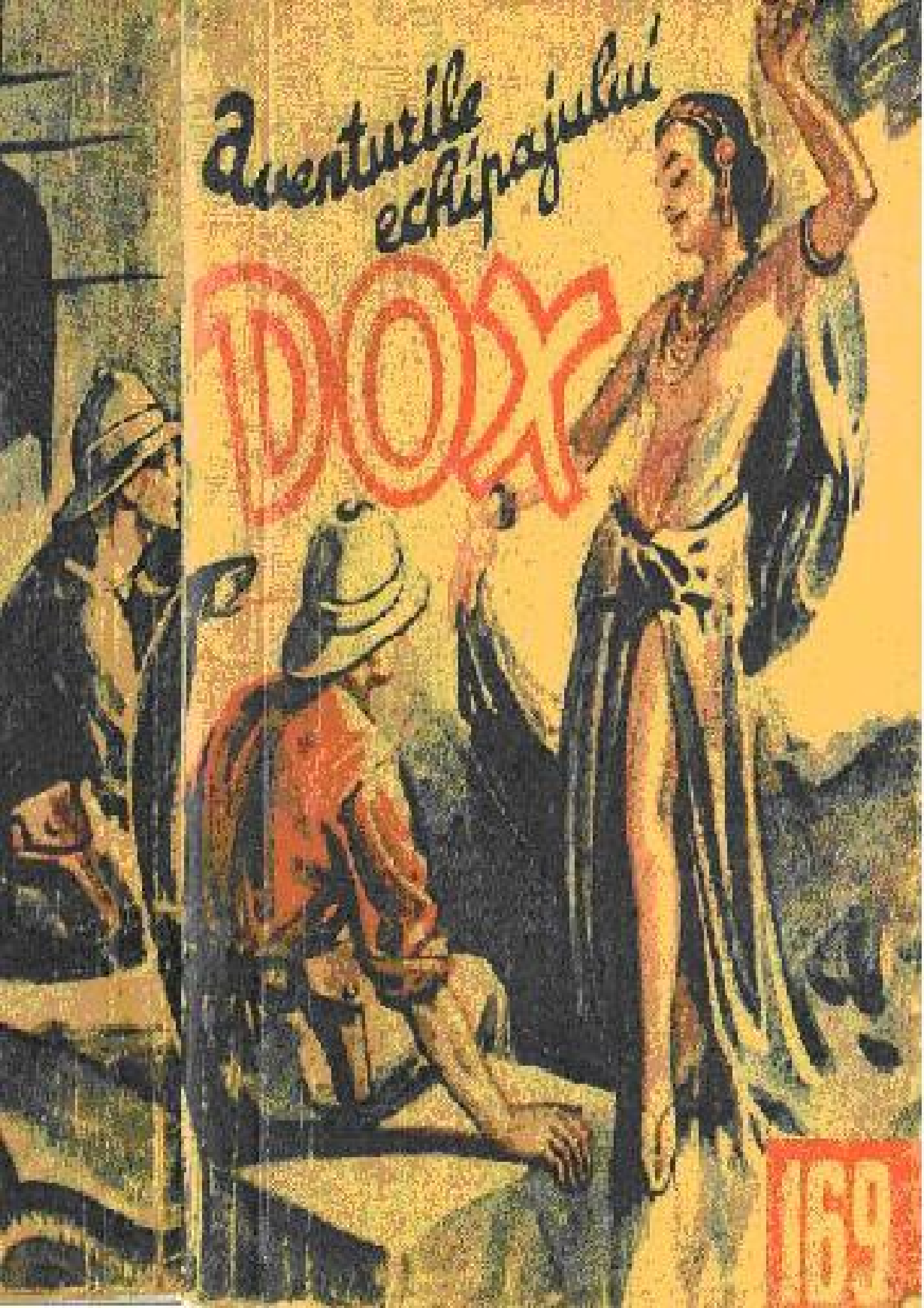
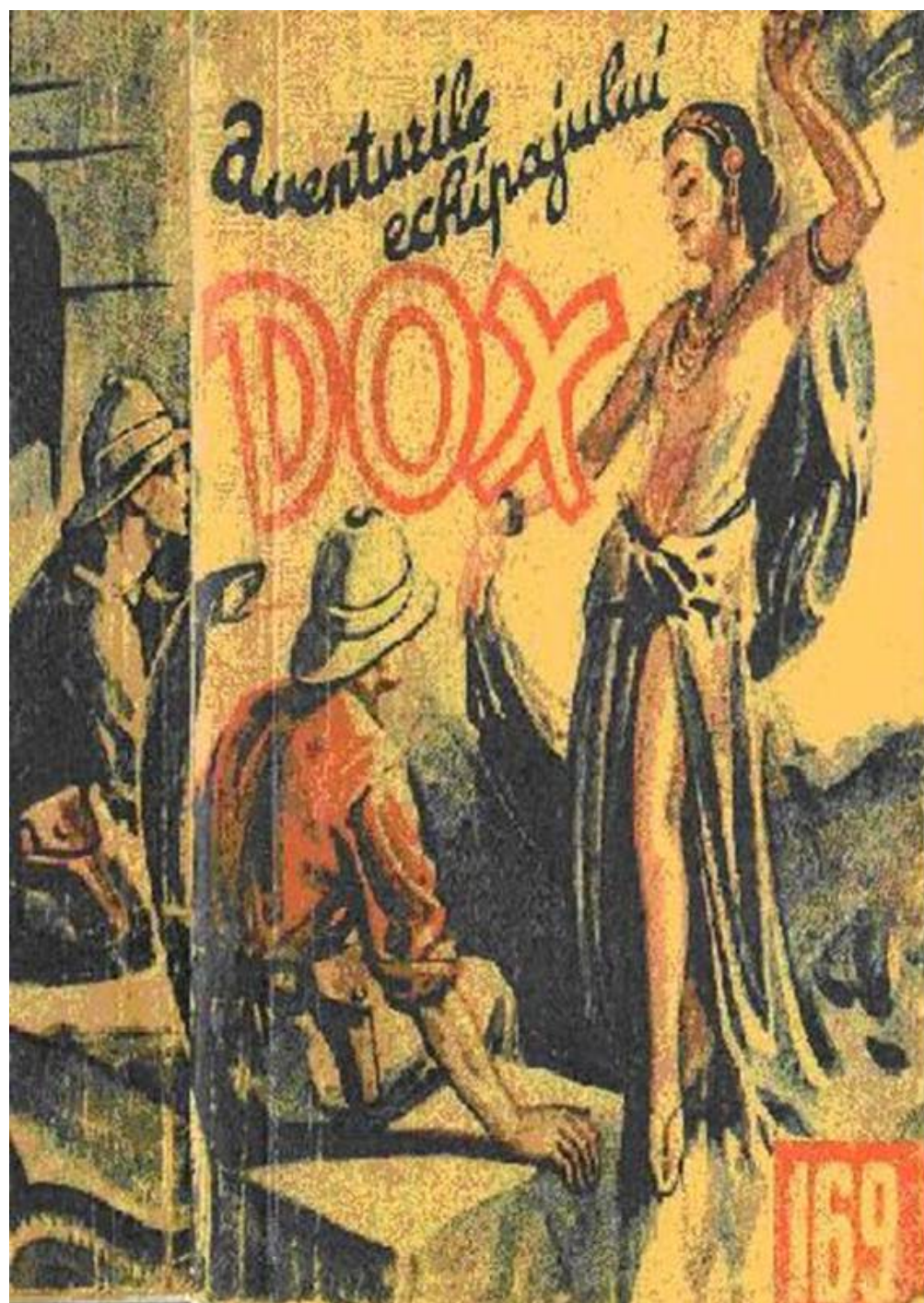

*Aventurile
echipajului*

DOOX

169

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 169

„OCHIUL LUI ȘIVA”

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I „ACCIDENTUL”

ÎNCĂ UNA DIN NUMEROASELE sale aventuri pe care doctorul Bertram o povesti lui George:

— Acum ne-am putea folosi de prilej să plecăm la Agra – zise Marian – nu-s decât vreo sută și ceva de kilometri până acolo.

— Da, da! făcui eu, bucuros. Aș vrea să văd celebrul Tadșmahal, mausoleul șahului Dșahan, despre care se poate spune că este una din cele mai frumoase construcții din lume.

— E și explicabil să fie așa – zise Marian – căci au lucrat la el douăzeci și două de mii de lucrători, timp de douăzeci și doi de ani. Dar și Moti Mosdșid – „Moscheea Perlelor” – precum și Dșamma Mosdșid – Moscheea principală – sunt vrednice de văzut. Așa dar, luăm primul tren spre Nord!

După două ceasuri ne și aflam în trenuri care ne ducea spre Agra. Socoteam să fim acolo peste două ceasuri și jumătate, adică tocmai când se lăsa întunericul.

Eu cu Marian aveam singuri un compartiment de clasa întâia, iar Pongo cu Maha călătoreau în clasa treia. Dar căpătaseră și ei un compartiment separat, după ce Marian îi „strânse mâna”, adică îi pusese bacșiful în palmă conductorului. Astfel că Maha nu fu nevoit să călătorească în vagonul de bagaje, laolaltă cu alți câini.

Mă bucuram cu drept cuvânt de perspectiva de a vizita orașul acela vechi și vestit, ale cărui construcțiuni sunt cunoscute în întreaga lume. Și ca să le poți prețui frumusețea, trebuia să le cercetezi de aproape.

Eram de vreun ceas pe drum, când trenul frână brusc. Marian scoase capul pe fereastră, apoi zise:

— Se vede că s-a întâmplat vreo nenorocire. Ne-am oprit la începutul unui pod mare. Văd doi bivoli și rămășițele unei căruțe. Hai să vedem și noi ce el.

Ieșirăm din compartiment și ne dădurăm jos din vagon. Șeful trenului, care fusese foarte amabil cu noi, tocmai sărea și el jos și împreună cu el alergărăm în față.

Mecanicul și fochistul săriseră și ei de pe mașină, de asemenea doi englezi lungi și deșirați, care fuseseră într-unul din compartimentele din față. La vreo cincizeci de metri de locomotivă începea podul peste fluviu. Cu puțin înaintea podului o șosea tăia linia ferată și aci, pe acest „pasaj de nivel”, se afla o căruță sfărâmată. Animalele – doi bivoli – zăceau pe șinele pe care trebuia să treacă trenul nostru.

— Asta a fost la trenul de amiază – spuse mecanicul.

— Dar nenorocirea n-a putut trece neobservată – își dădu părerea Marian – colegul d-tale de pe cealaltă locomotivă trebuie să fi băgat de seamă ciocnirea.

— El conduce una din locomotivele vechi, la care câmpul de vedere e foarte restrâns – îl apără mecanicul pe colegul său – de pe aceste locomotive nu se poate vedea ce s-a întâmplat cu puțin înainte. Probabil că omul cu căruța o fi încercat să treacă linia cu puțin înaintea trenului și atunci a fost prins de locomotivă. Haide, Fred, să cărăm bivoli de aici și la cel dintâi canton dăm raportul!

— Ciudat! făcu Marian, aplecându-se asupra unuia din bivoli. Animalul nici nu e rănit. Ah... a primit în cap un glonț și încă de mare calibru.

În vreme ce noi ne apropiam, Marian se aplecă asupra celui alt bivol.

— Și ăsta a fost împușcat – zise el – domnilor, aici nu e vorba de o nenorocire, ci de o crimă. Căruța ar fi trecut linia înaintea trenului, dar tocmai atunci au fost împușcați cei doi bivoli. S-au mai târât până la linia doua, apoi s-au prăbușit. Locomotiva trenului de amiază a sfărâmat după aceea căruța, zvârlind-o în lături. După cum vedeți, a sărit înapoi o bucată pe șoseaua înclinată pe care a urcat-o cu puțin înainte.

— Nemaipomenit! exclamă șeful trenului. Asta e crimă sadea, căci uite colo printre dărâmăturile căruței văd piciorul căruțașului.

Alergarăm într-acolo și, într-adevăr, văzurăm un picior cafeniu ivindu-se din lemnăria căruței. Asta era într-adevăr crimă, căci cel ce împușcase bivoli, era vinovat de faptul că indianul fusese omorât de tren.

Dădurăm repede în lături sfărâmăturile și atunci Marian, care răsturnă trupul însângerat al căruțașului, făcu o nouă descoperire. Arătă spre tâmpla stângă a omului și zise:

— E o ticăloșie nemaipomenită! Indianul a fost și el împușcat. Abia după aceea căruța a fost prinsă de locomotivă și căruțașul zdrobit..

Șeful trenului mormăi o înjurătură, pe urmă spuse:

— Domnilor, sunt de părere să întocmim repede un scurt proces-verbal asupra crimei. Cercetările vor fi făcute apoi de autoritățile din Agra.

— Procesul-verbal îl putem întocmi și în tren – zise unul din cei doi englezi – de ce să prelungim șederea în acest loc de groază? Să dăm la o parte de pe linie cadavrele bivolilor!

În vremea asta Marian continuase să cerceteze rămășițele căruței. Se ridică apoi și zise:

— Vom rămâne aici, căci afară de omorârea bivolilor și a indianului, se pare că s-a făptuit încă o crimă. Poate că uciderea căruțașului a fost necesară pentru a se putea comite o altă nelegiuire. Văd aici un cufăr care a fost și el spart în cursul accidentului. Se poate lesne vedea că el conține acele nimicuri pe care o europeană bogată le duce cu ea în călătorie. Ah... și aici e o cască tropicală de femeie, cam turtită, ce-i drept. Așa dar, în căruța asta trasă de bivoli trebuie să fi călătorit, alături de Indian, o Europeană elegantă. Călătoria i-a fost întreruptă de gloanțele care au ucis pe căruțaș și bivoli săi. Femeia trebuie să fi sărit jos, însă, înainte ca trenul să fi sfârșit căruța. Dușmanii ei – căci dușmani erau – o vor fi atacat apoi, răpind-o.

Englezii se uitară aiuriți la Marian, cu mutre înspăimântate, pe urmă unul din ei, fluturând politicos casca tropicală, zise:

— Îmi dați voie, domnule, numele meu e Lord Irving. Sunteți detectiv?

— Nu – răspunse camaradul meu – mă îndeletnicesc numai de plăcere cu chestiuni misterioase. Numele meu e Marian Farrow și acesta de aici e prietenul meu Robert Bertram.

— Încântat, domnilor! De mult țineam să vă cunosc – spuse lordul, bucuros – îmi pare rău numai că prilejul cu care am făcut cunoștință e atât de trist. Care va să zică vreți să încercați să limpeziți crima aceasta? Păcat că slujba mă împiedecă, altminteri v-aș fi rugat să mă luați și pe mine.

— În primul rând vreau să-ncerc s-o eliberez pe europeană răpită – spuse Marian – poate că din obiectele de toaletă împrăștiate pe aici, putem afla cine e doamna.

Englezul celălalt se prezentă și el. Era un negustor din Anglia, care trebuia să fie foarte bogat, căci purta un inel cu briliant de mare preț.

Rămășițele căruței fură date la o parte. Conținutul geamantanului mare, din cea mai bună piele de crocodil, era împrăștiat pretutindeni.

Obiectele de toaletă erau artistic lucrate din argint masiv și aveau o mare valoare. Asta însemna că europeană dispărută, care în împrejurări atât de ciudate se folosisese de o căruța trasă de bivoli, trebuie să fi aparținut societății bune.

Deodată lordul Irving scoase o exclamație de uimire, apoi ridică un port-țigaret mic, din aur. Ne uitarăm întrebător la el.

— Acest port-țigaret îi cunosc, aparținea soției mele – zise el – acum câteva luni l-a dăruit damei de companie, o

nemțoaică. Oare europeană dispărută în împrejurări atât de misterioase, să fie această domnișoară Erna Heliwig?

— Deoarece obiectul se afla în geamantan, s-ar putea presupune – răspunse Marian – vă rog, mylord, povestiți-ne ceva despre domnișoara Heliwig!

— Era o femeie foarte de treabă – zise Irving – doi ani a fost la noi și trebuie să spun că soția mea, care din pricina climei suferea de nervi, era foarte mulțumită de dânsa. Domnișoara Heliwig era foarte cultă, bună la inimă, dar mi se părea mie că o apasă ceva pe suflet. E fiica unui profesor de științe naturale. Tatăl ei și-a pierdut averea și a murit de inimă rea. Pe domnișoara Heliwig am găsit-o în urma unui anunț pe care l-am dat în gazete.

— Mai e în serviciul dv.? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, ne-a părăsit acum o săptămână. A primit o telegramă de la fratele ei care zăcea bolnav la Kotah. Despre fratele acesta domnișoara Heliwig nu ne-a pomenit niciodată până atunci și după plecarea ei mi-am spus că el o fi fost pricina amărăciunii ei ascunse.

— Kotah... Kotah... făcu Marian. Localitatea asta e la sud-vest de aici, nu-i așa?

— Exact! încuviință lordul. Fluviul acesta de aici este Chambal, care după vreo două sute cincizeci de kilometri curge prin Kotah. Și șoseaua merge aproape paralel cu fluviul.

— În cazul acesta, cel puțin știm oarecum încotro trebuie să ne îndreptăm – zise Marian, mulțumit.

Spusese însă asta cam dus pe gânduri, privind mereu la indianul mort. Deodată reluă:

— Indianul a fost împușcat dinspre fluviu. Se vede lămurit că glonțul a venit de la stânga, de jos. I-a pătruns în cap pieziș. Ia să vedem dacă și gloanțele trase asupra celor doi bivoli tot de acolo au venit.

Ne apropiară de animalele moarte și, într-adevăr, presupunerea lui Marian se adeveri. Gloanțele pătrunseseră prin falcă și luaseră drumul pieziș în sus.

— După cum văd, Chambal-ul are un curent slab – spuse Marian acum – dar pentru un sampan (un fel de luntre) era ușor, firește, să ajungă căruța trasă de bivoli. Următorii vor fi ales locul acesta pentru atacul lor, ca să dea impresia că s-a întâmplat o nenorocire.

— Mariane, eu nu pricep cum au putut fi ei atât de ușuratici – zisei eu – ar fi trebuit să se aștepte doar ca și domnișoara Heliwig va fi ajunsă de tren și ucisa. Dacă de la

început avuseseră de gând s-o ia prizonieră, atunci nu prea mă mulțumește presupunerea aceasta.

— Așa e, m-am gândit și eu la asta – încuviință Marian – dar mi-am mai spus apoi că or fi scos-o mai înainte pe domnișoara Heliwig din căruță. Și indianul trebuia să moară, pentru ca nu cumva să poată povesti ceva despre ciudatul său călător. Presupun că au trecut cu vederea geamantanul printre baloturile și sacii din căruță. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, n-am fi avut de unde cunoaște faptul că în căruță se afla tânăra femeie.

— Dar poate că indianul a găsit pe undeva geamantanul și l-a luat cu el – îmi dădai cu părerea – nu trebuie numaidecât să fi fost domnișoara Heliwig în căruță.

— Dacă n-ar fi fost așa, atunci nici indianul n-ar fi fost împușcat – zise Marian – haide, Robert, se poate să fie ceva de lucru pentru noi aici. Adu-l pe Pongo și pe Maha, apoi să mergem de-a lungul fluviului spre sud-vest, până dăm de un sat. Acolo vom lua un sampan și vom pleca la Kotah.

În vremea asta însoțitorii trenului îndepărtaseră de pe linie cei doi bivoli. Șeful se apropie apoi de noi și întrebă politicos:

— Așa dar dv. vreți să rămâneți aici? Atunci cum facem cu procesul-verbal?

— O să-l semnez eu cu domnul – răspunse lordul, arătând spre negustor – repet că-mi pare rău din inimă, domnule Farrow, că n-am timp să vă însoțesc. Voi avea însă grijă ca din Agra să fie înștiințată poliția din Kotah, poate vă iese înainte o patrulă.

— Nu va fi nevoie de asta – zise Marian – în primul rând ar fi bine – după părerea mea – să se pornească cercetări în privința fratelui domnișoarei Heliwig. Cred că are și el vreo legătură cu taina aceasta.

— Bine, voi declara totul – făgădui lordul.

Ne înapoiarăm la tren și ne luară, armele, pe care le dăduserăm la bagaje. Marian făcu semn lui Pongo, care privea pe fereastra compartimentului său și credinciosul uriaș stări îndată jos, împreună cu Maha.

Ne despachetarăm armele și după un scurt rămas bun de la cei doi englezi, trenul se puse în mișcare și dispăru curând din fața ochilor noștri.

Stăteam acum singuri pe locul unde se făptuise o crimă foarte rafinată. Abia scăpasem de o aventură, că ne și încurcam în alta.

— La drum! hotărî Marian. Pornim acum de-a lungul acestei șosele și trebuie să căutăm s-ajungem jos la fluviu.

Poate că sampanul din care trebuie să fi fost trase gloanțele, s-a oprit pe undeva. Ia stai... așa și trebuie să fi făcut, ca s-o ia pe prizonieră – dacă, firește, presupunerile mele vor fi întemeiate. Malurile sunt înalte de vreo zece metri și cam netede, dar cred că putem coborî chiar aici, pe lângă pod. Poate e cu puțință să mergem apoi de-a lungul apei.

Marian se apropia de râpa înaltă, apoi zise mirat:

— Uite c-am avut noroc într-adevăr, pe aici duce în jos o potecă îngustă. Și acolo putem merge de asemenea, căci între malul stâncos și fluviu e iar o potecuță.

Cu multă dibăcie camaradul meu își dădu drumul în jos pe stânca netedă. Îl urmarăm, apoi mersem pe poteca șerpuitoare, spre sud-vest, către Kotah.

Făcuserăm vreo cincizeci de metri, când văzurăm că de sus se făcea iarăși o cărare îngustă, șerpuitoare. Și deodată Marian se cățăra o bucată pe dânsa, apoi se întoarse, privindu-ne triumfător. Ținea în mână o batistă de femeie și când o desfăcu arătă monograma brodată într-un colț: „E. H.”, adică: Erna Heliwig.

Avusese deci dreptate Marian cu presupunerea sa. Tânăra femeie fusese ridicată din căruță la vreo cincizeci de metri depărtare de linia ferată, complicii bandiților împușcaseră din sampan pe indian și cei doi bivoli, apoi tânăra femeie fusese coborâtă pe țărm și imbarcată în sampan.

Pongo, care examinase potecuța dinspre apă, se aplecă acum și zise:

— *Massers*, aici fost kanu.

Zicând acestea ridică o așchie de lemn care se prinsese de malul stâncos. Provenea, probabil, de la prora unui sampan.

— Acum știm cum stau lucrurile! zise Marian. Trebuie s-o luăm la picior, băieți! Căruța a fost sfărâmată de trenul de amiază, așa că au trecut de atunci vreo cinci ceasuri. Chiar dacă un sampan nu poate înainta prea repede împotriva curentului – ceea ce înseamnă că noi vom fi mai repede pe jos – totuși va fi greu să câștigăm timpul cu care ne-au luat-o înainte.

— Curentul e slab – zisei eu – așa că vor obosi repede. Și trebuie să te mai gândești că vor fi vâslit pe căldura cea mare. Dacă putem căpăta curând un sampan, vom fi noi mai repede, căci peste vreun ceas și jumătate se lasă noaptea.

Pornirăm voinicește la drum și după vreo jumătate de ceas dădurăm de un pescar bătrân, care scotea pește cu plasa din apă. Se speria când ne zări, ba se părea chiar că vrea s-o ia la fugă. Dar eram prea aproape de el, așa că rămase pe loc și ne privi înspăimântat.

Marian îi vorbește în limba indiană:

— Moșule, n-ai văzut un sampan care urca fluviul acum câteva ceasuri?

— Da, *Sahib*, l-am văzut – răspunse bătrânul, temător, privind cu coada ochiului spre pistolul lui Marian. *Sahib*, n-o să-i faceți nimic unui biet bătrân... Nu-i așa că n-o să povestiți în sat că v-am vorbit despre sampan?

— Hm... aici e ceva necurat la mijloc – îmi zise Marian.

Apoi se adresează iar bătrânului, prietenos:

— Nu-ți facem nimic, poți fi liniștit. Dar ia spune, te-au amenințat oamenii aceia din sampan?

— Așa e, *Sahib* – încuviință bătrânul – au stat mult de vorbă cu cel mai bătrân din satul nostru și ni s-a poruncit să nu pomenim ceva despre venirea lor aici. Ni s-a mai spus să împiedecăm pe alți europeni, care vor veni de-a lungul apei, să meargă mai departe. Nu știu de ce s-a întâmplat asta, *Sahib*. Dacă v-am povestit... este pentru că am văzut armele voastre și mi-a fost frică. Nu mă trădați, *Sahib*!

— Nu, nu, fii fără grijă! îi făgăduiește Marian. Dar mai am să-ți pun o întrebare: cei din sampan erau europeni și se afla și o femeie legată cu dâșii?

Indianul se uită mirat la Marian:

— Atunci să fi fost o femeie în mormanul acela din sampan, care se mișcă? Mi s-a părut mie ceva ciudat... Cei doi europeni spuneau că au prins un șarpe uriaș și tot așa ziceau și cei doi brahmani care erau cu ei.

— Hm, făcu Marian către mine. Care va să zică sunt amestecați doi brahmani, așa ca lucrurile n-au să meargă atât de lesne cum credeam. Socoteam la început că e vorba de o răpire sentimentală, acum însă văd că lucrurile se încurcă. Ce amestec or fi având brahmanii? Trebuie să fim cu băgare de seamă, Robert. Cred că în satul de unde e bătrânul pescar vom putea întâmpina mari neplăceri.

— Întreabă-l cât e de când a trecut sampanul pe aici! îi zisei lui Marian.

La întrebarea camaradului meu, pescarul răspunse:

— Sunt patru ceasuri, *Sahib*.

— Cât e până în satul tău? mai întreabă Marian.

— În a patra parte dintr-un ceas ajungeți.

Prietenul meu vârî în mîna moșului o monedă de argint și-i zămbi prietenos Bătrânul făcu o mutră mirată, dar recunoscătoare și zise:

— *Sahib*, îți mulțumesc. Vă mai spun să fiți cu luare-aminte în sat! Sanka, bătrânul satului, e viclean nevoie mare.

— Îți mulțumesc pentru prevenire! zise Marian. Nu voi trăda nimic.

Și ne văzurăm de drum.

II PE FLUVIUL CHAMBAL

DUPĂ UN SFERT DE CEAS ajunserăm în sat. Când se iviră în fața noastră cele dintâi colibe, văzurăm câțiva băieți dispărând cu repeziciune între tufe.

— Aha, cei doi europeni și brahmanii s-au așteptat totuși la o urmărire – zise Marian – de aceea băieții au fost puși de pază. Sanka acela pare să fie și strateg.

Satul părea mort când trecurăm printre colibe. Dar când ajunserăm în locul liber din mijlocul satului, văzurăm adunați acolo pe toți bărbații, pregătiți pentru a ține sfat.

Sub un copac gros se afla un fel de tron, pe care stătea un indian mai în vârstă. Cum ne zări ridică îndată mâna și rosti câteva cuvinte.

Indienii se întoarseră repede, apoi se despărțiră și făcură loc de trecere spre copac. Indianul bătrân coborî de pe tronul sau și ne ieși înainte.

Avea o mutră de guzgan și vroia să pară prietenos, deși privea temător cu coada ochiului spre Maha. Se înclină de câteva ori până la pământ și spuse într-o englezească stălciță:

— Vizita *Sahibilor* e-o cinste pentru satul meu. Cu ce vă putem fi de folos?

— Vrem să închiriem un sampan cu care să mergem la Kotah – răspunse Marian.

— *Sahibii* pot lua toate sampanurile – rânji bătrânul – dar se apropie noaptea și atunci e primejdie pe Chambal. N-ar vrea *Sahibii* să rămână peste noapte în satul meu?

— Nu, dragă, nici nu ne trece prin gând – răspunse Marian – hai că n-aveam timp, trebuie să pornim repede mai departe!

— Chiar imediat nu puteți căpăta un sampan – zise bătrânul foarte politicoș – căci oamenii mei sunt la pescuit. Se întorc abia după ce se înnoptează.

— Aha! Atunci mă voi duce la mal, să mă încredințez dacă e așa! spuse prietenul meu, scurt.

Mă așteptam la o împotrivire din partea bătrânului; acesta însă, iarăși foarte politicoș, ne conduse la fluviu. Și într-adevăr, nu se vedea nici un sampan acolo.

— Vedeți că n-am mințit – spuse Sanka mofluz – îndată ce se va întuneca, veți putea avea un sampan. Vi-l voi da chiar pe al meu și n-o să vă cer mult. Dar va trebui să meargă și fiul meu cu dv., ca să-l aducă înapoi.

— Bine – zise Marian, după ce chibzui puțin – și cât ceri?

Sanka spuse o sumă, cu care s-ar fi putut cumpăra de tot un sampan. Mă așteptam ca Marian să înceapă tocmeala

aceea orientală, dar spre surprinderea: mea – și a bătrânului – camaradul meu zise:

— Suntem înțeleși. Dar unde putem rămâne ceasul ăsta până se întunecă?

— Nu vreți să intrați în coliba mea? propuse Sanka.

— Nu, mai bine rămânem afară – răspunse Marian – am putea aștepta sub copacul acesta de aici.

Arătă spre arborele uriaș, din mijlocul „pieței”. Sanka se codi, apoi însă zise, rânjind iar:

— Locul acesta e hotărât numai pentru mine, dar îl las *Sahibilor*, pentru timpul cât rămâneți aici. Îmi dați voie să vă aduc ceva de mâncare?

— Bine, adu! zise Marian.

Luarăm loc pe tribuna pe care și-o ridicase Sanka, pentru a domni de acolo asupra satului. Locuitorii stăteau la distanță respectoasă de jur-împrejurul nostru.

Mă apropiai de Marian și-i șoptii:

— Nu pricep cum ai putut încuviința un preț atât de mare pentru închirierea sampanului. Cu banii ăștia îl puteai cumpăra. Și de ce vrei să-l iei pe fiul bătrânului cu noi? Și ai de gând, într-adevăr, să mănânci ceva aici?

— Prea multe întrebări deodată – zise Marian, râzând – o să-ți răspund întâi la cea din urmă. De mâncat nici n-am de gând, vreau numai să văd dacă Sanka a și pus la cale un atentat împotriva noastră. Pe fiul său nu vreau să-l iau cu noi, dar am spus așa ca să nu trezesc bănuieli. Și nici n-am de gând să închiriez un sampan, de aceea nu m-am împotrivit auzind prețul acela nerușinat. Ar cum să tăcem însă, căci vine mâncarea. Aha, orez cu pasăre.

Două tinere indiene veneau spre noi, urmate de Sanka. Duceau străchini de lut cu mâncarea națională. Una din ele avea și un urcior cu băutură, la care mă uitai bănuitor, căci otrava e mai ușor de pus în băutură.

Spre mirarea mea însă, Marian examina întâi mâncarea, clătină mirat capul și scoase o lingură de lemn plină cu orez din strachină. Se mai uită odată cu toată luarea-aminte la aceasta, apoi îl văzui pâlind.

— Ce ticăloșie! răcni el și, în aceeași clipă zvârli castronul cu mâncarea fierbinte în obrazul bătrânului.

În vreme ce Sanka începu să urle de durere, cele două femei o luară la goană, țipând.

Eu și Pongo aruncărăm, deasemenea străchinile jos, apoi scosei pistoalele, iar credinciosul negru trase cuțitul, ținându-l pe Maha de zgardă.

Marian, cu revolverele în mâini, porni acum înaintea noastră. Indienii se dădură în lături speriați, făcându-ne loc.

În pas alergător prietenul meu goni printre colibe, sperînd femeile și copiii. Într-un târziu lăsarăm satul în urma noastră și ajunserăm la o pădure, în care intrarăm cu toții și după ce ne croirăm drum cu greu prin desiș, prietenul meu se opri:

— Am avut noroc! zise el, mulțumit. Să sperăm că Sanka și-o fi ars fața cu orezul fierbinte. Ptiu, drace! De unde o fi învățat ticăloșia asta, curat malaieză? Te pomenești că de la cei doi europeni.

— Dar ce-a fost, Mariane? întrebai eu, mirat la culme.

— Dacă am fi mâncat orezul – răspunse prietenul meu – am fi murit de o moarte înfiorătoare. N-ai auzit încă de metoda javaneză de a înșira pe fire de păr de cal boabele de orez pe jumătate fierte, apoi se taie fiecare boabă în parte, așa încât să rămână în fiecare din ele o bucățică de păr de cal? După aceea orezul se fierbe bine și se servește... cui trebuie servit.

Mă cutremurai. Nu auzisem încă de metoda aceasta, pe care numai creierii asiaticilor ar fi putut-o născoci. Bucățelele acelea de fir de păr lucrează ca niște ace în intestinul omului. Găuresc peretele intestinal și victima moare în chinuri groaznice.

— Și cum ai băgat de seamă, asta, Mariane? întrebai eu, îngrozit.

— Mă așteptam să găsesc în orez cristale de otravă, dar vezi că Sanka a făcut greșeala de a fi întrebuințat păr negru de la coada unui cal. Și atunci mi-au bătut la ochi punctulețele acelea negre din boabele de orez.

— Auzi, frate! Dar ce facem acum? Stăm aici în inima pădurii și noaptea se apropie.

— Aștept numai să se întunece – răspunse Marian – apoi mă înapoiez în sat. Trebuie să furăm un sampan – adică voi lăsa jos banii pentru el. Cunoaștem prețul acum.

— Minunat! făcui eu, surprins. Așa dar, de la început aveai intenția să iei sampanul pe furiș?

— Firește, Robert. Dar ce, era să-l iau ca însoțitor pe fiul bătrânului? Dacă aș fi refuzat, am fi căpătat un sampan de care nu ne-am fi putut folosi. Sanka și-o fi închipuit că ne poate ucide cu sistemul acela al lui. De aceea bănuiesc că cei doi brahmani au o înrâurire foarte mare, căci Sanka n-avea nici un interes personal ca noi să murim.

— Păi atunci trebuie să fie o taină mare în legătură cu răpirea tinerei fete – zisei eu – pesemne că brahmanii i-au poruncit lui Sanka să răpească pe orice european care ar avea

de gândi să meargă la Kotah, chiar de-ar fi nevinovat. Așa îmi explic eu atentatul acela.

— Și nu greșești deloc, Robert. Și-apoi sunt încredințat că vom întâmpina primejdii când vom porni la noapte pe fluviu. Să vezi că viclenii brahmani or fi pus niște capcane pentru urmăritori.

— Cei doi europeni care sunt împreună cu brahmanii or fi și mai dați dracului – spusei eu – căci presupun că ei au propus vicleșugul cu părul de cal în orez. Ah, uite că se întunecă. Mergem imediat în sat, ori mai așteptăm?

— Trebuie să așteptăm, deși ard de nerăbdare – zise Marian – nu cred ca sampanurile să se fi întors. Probabil că Sanka a orânduit ca ele să iasă din ascunzișuri abia după ce se înnoptează.

— Nu crezi c-o să pună pază pe lângă sampanuri?

— Firește că așa va face, dar Pongo ai nostru o să sfârșească el repede cu paznicii. Și chiar dacă aceștia vor mai apuca să dea alarmă, Pongo cu Maha se vor pricepe să țină la distanță tot satul.

— Asta așa e – încuviințai eu – dar tot mai bine ar fi să putem pleca nesimțiți, căci Sanka va da de veste la Kotah că am șters putina.

— Eu cred c-a și trimis o ștafetă – zise Marian – deoarece o fi presupunând că vom merge pe jos până la satul apropiat, ca să închiriem acolo un sampan până la Kotah. Va trebui deci să debarcăm afară din oraș, căci cu siguranță că brahmanii cu prietenii lor europeni, vor pune paznici pe malul fluviului.

Mai așteptărăm vreun ceas, apoi Marian zise încetișor:

— Acum cred că ne putem întoarce în sat.

Când ajunserăm la marginea pădurii, ne oprirăm și ascultărăm cu încordare spre sat, care era la vreo trei sute de metri numai. Prin aerul limpede al nopții pătrundeam până la noi vâlmășag de glasuri.

— Cred c-or fi băgat de seamă că venim – zise Marian – am cam făcut zgomot fără să vrem. Și acum trebuie să ne așteptăm la o luptă. Să mai zăbovim un sfert de ceas, apoi ne strecurăm spre sat.

— Nu cred, însă, să putem trece printre colibe – zisei eu – căci satul pare un adevărat stup de albine. Va trebui să, ne furișăm spre fluviu pe marginea satului.

— La asta mă gândeam și eu. Vom merge numai până la marginea tufelor din fața noastră, apoi va trebui să încercăm s-ajungem nesimțiți la fluviu și să atacăm paznicii.

Ne strecurarăm printre tufe, până ajunserăm la brâul liber, lat de vreo treizeci de metri. În sat ardeau focuri mari, la lumina cărora vedeam trecând uneori umbre în fugă.

— Sanka pare să aibă de gând cu noi ceva cu totul deosebit – zise Marian. Să vezi că n-o să căpătăm atât de lesne un sampan. Se vor folosi poate de săgeți otrăvite și altele de astea.

— Ar fi frumos! făcui eu. Dar cum îi putem împiedeca?

Marian chibzui câteva clipe, pe urmă zise:

— Mi-a venit o idee, Robert. Haideți, trebuie să ne târâm până la cea mai apropiată colibă. Ba nu... o să mă duc eu singur. Voi fiți cu ochii în patru!

— Ia spune, ce-ai de gând, Mariane? întrebai uimit. Trebuie să treci prin „piața” aia care e tocmai luminată de lună. Ai putea fi zărit...

— Voi ști să mă feresc. Dacă o fi vreun paznic acolo și mă va ataca, vei interveni tu.

Marian se întinse la pământ și se târî printre tufe spre luminiș. Hainele verzui pe care le purta, se confundau cu iarba verde, așa că era greu să fie descoperit de vreun paznic.

Deși asta mă liniști puțin, nu-mi luai ochii de la marginea apropiată a satului.

Marian ajunse curând la cea dintâi colibă. Stătu să asculte câteva clipe, apoi se ridică încetișor, rămânând în genunchi. Văzui atunci o luminiță, care se făcea tot mai mare.

Marian se răsuci și se târî înapoi. Flacăra de a colibă se îngroșa mereu. Focul era ușor alimentat de bambusul uscat.

Ideea lui Marian era pe cât de simplă, pe atât de bună. Focul va atrage atenția locuitorilor satului și astfel noi vom putea pune mâna pe un sampan și să fugim.

— Repede la țarm! zise prietenul meu, când fu înapoi. Indienii vor veni îndată. A! Au și zărit focul. Să sperăm că și paznicii pe care-i bănuim la fluviu își vor părăsi posturile.

În sat se stârni o gălăgie grozavă. Focul se întinsese până la acoperișul colibei. Locuitorii satului alergau spre locul incendiului, căci era de temut ca scânteile să cuprindă și celelalte colibe.

Alergarăm printre tufe spre malul fluviului. La debarcader nu se afla nimeni, așa că pășirăm fără teamă pe el.

După instrucțiunile lui Marian, Pongo porni înainte. Era cu putință să fie vreun paznic printre tufe și atunci era rolul uriașului să-i facă de petrecanie.

Zărirăm un sampan. Deodată Pongo făcu o mișcare fulgerătoare. Își zvârli brațul în tufișul în fața căruia stătea, se auzi un foșnet sălbatec între ramuri, apoi trosnete ușoare

când Pongo își retrase brațul. Uriașul porni liniștit mai departe. Când trecui pe lângă tufa cu pricina, văzui un trup negru zăcând printre ramuri.

Alergarăm spre cel mai apropiat sampan, dar în aceeași clipă se auziră strigăte de alarmă din partea opusă. Așadar și acolo era o santinelă, care-i va atrage acum pe locuitorii statului prin țipetele sale.

Din fericire, în sampan se aflau două vâsle. Marian aruncă vreo câteva monezi indiene pe țărm, apoi sării lângă dânsul și Pongo împinse sampanul în larg. Sări și el înăuntru și luă o lopată. Maha îl urmă. În timp ce Pongo vâslea împotriva curentului slab noi stăteam cu armele în mână și nu pierdeam din ochi țărmul apropiat.

Locuitorii satului nu păreau însă să țină seama de strigătele sentinelei și după câteva minute noi trecuserăm de sat.

— A mers mai lesne decât ne așteptasem – zise Marian – dar acum trebuie să ne ținem bine, ca s-ajungem cât mai curând la țintă. Cred că până la ziuă suntem acolo. Vom vâsli fiecare câte două ceasuri, cu schimbul.

După cinci ceasuri făcuserăm mai mult de jumătate de drum. Curentul devenea tot mai slab, cu cât urcam mai mult fluviul și cu atât mai repede înaintam acum.

Deodată Marian se ridică de la locul său ca să-l schimbe pe Pongo. Îl văzui întinzând gâtul și, privind cu încordare înainte, zise:

— Colo-n față se-ntâmplă ceva... văd o mișcare sălbatecă în apă. O fi un vârtej? Nu-mi pot închipui, căci atunci curentul ar fi mai tare. O să vedem! Hai, Pongo, treci tu în fund acum!

Credinciosul uriaș se ridică, dar înainte de a se așeza pe locul din fundul sampanului, privi și el înaintea lui și zise:

— *Massers*, colo crocodili. Oh, așa mulți Pongo nu mai văzut.

— Hm... ciudat! făcu Marian. Oare să fie vreun vicleșug de-al brah...

Își rupse vorba, se ridică și privi cu încordare în apa care scliffea în lumina lunii.

— Așa e, crocodili sunt – zise el apoi – și acum văd că se luptă pentru niște sălbăticiuni. Ah! Pare să fie cerbi... împușcați de europenii noștri și zvârliți în apă. Prin asta vroiau să facă un fel de zăgaz împotriva urmăritorilor. Dar o să trecem noi.

Nu era însă atât de lesne precum credea Marian. După ce mai străbăturăm vreo cincizeci de metri, se iviră de jur-

împrejurul sampanului atâția crocodili, încât mă simții străbătut de fiori. Unul singur dacă ar fi izbit sampanul, eram pierduți.

— Mariane, devine cam neplăcut! zisei eu când o căpătână uriașă se ivi lângă mine. N-ar fi mai bine să încercăm să-i alungăm?

— Bine ar fi, dar cum să începem? S-au adunat prea mulți aici. Brahmanii, sau poate și cei doi europeni, vor fi știut ei că se ațin pe aici mulți crocodili, pe care i-au atras cu hoiturile cerbilor.

— Mariane – exclamai deodată – dar atunci ticăloșii nu pot fi atât de departe, căci altminteri cerbii ar fi de mult sfâșiați.

— Tocmai la ce mă gândeam și eu în clipa de față. Totuși, nu-mi pot închipui asta. Mai curând aş crede că brahmanii or fi având complici pe aproape. Ne vor fi zărit venind și au azvârlit în apă cerbii vânați.

Așa trebuia să fie, cum spunea Marian.

Acum nu mai puteam vâsli fără să atingem trupurile reptilelor; veneau din toate părțile, se iveau din fund, din desișuri de bambu de pe amândouă malurile.

— La țarm! hotărî Marian. Nu putem merge mai departe. Repede, altminteri sporește primejdia. Ah, nici nu mai putem vâsli în lături..., trebuie să dăm înapoi mai întâi. Vâsliți, băieți, ni-e viața în joc!

Începurăm să lovim cu furie apa, dar mereu nimeream în trupurile crocodililor, care se aruncau în lături, improșcându-ne.

III COLIBA CEA VECHE.

CU CHIU, CU VAI, ieșirăm cu bine dintre crocodilii îngrămădiți și îndreptarăm sampanul spre malul drept. Acolo erau mai puține reptile și ne strecurarăm cu băgare de seamă printre trupurile lor lungi.

— Am scăpat și de data asta – zise Marian, când barca noastră se lovi cu prora de țărm – hai să tragem sampanul pe mal și să ocolim cu el barajul acesta de crocodili. Și-au făcut bine socotelile dușmanii noștri, căci lesne s-ar fi putut să ne vină de hac reptilele. Dar și acum trebuie să fim cu ochii în patru, căci or fi pe aici pe aproape complici de-ai acestor patru ticăloși, care fu siguranță vor încerca să ne împiedece să înaintăm.

Pongo apucase sampanul de prora și ne-o luă înainte. Privi bănuitor în juru-i și din atitudinea lui înțelesei că urmarea să audă vreun zgomot suspect.

Deodată credinciosul uriaș se opri. Tocmai trecusem un grup des de tufe, când se ivi înaintea noastră un luminiș mărișor, în mijlocul căruia se afla o colibă de bambu.

Și din colibă ieși în aceeași clipă o făptură înaltă, în vestminte albe și lungi.

Era un indian alb, după cum băgai de seamă, căci barba-i lungă sclipea argintiu în lumina lunii. Părea să fie bătrânul satului apropiat și cu siguranță că de el depindea dacă vom ajunge nevătămați mai departe. Trăsesem imediat revolverul și întorcând capul, văzui că și Marian făcuse la fel.

Bătrânul indian însă părea că nici nu ne văzuse. Mișcările sale erau foarte nesigure și când începu să meargă încetișor și dibuind de-a lungul peretelui colibe sale, avui impresia că e orb.

În aceeași clipă Marian șopti:

— E orb. În cazul acesta nu prezintă primejdie pentru noi.

Dar când pornirăm înainte, indianul, al cărui auz se dezvoltase în dauna văzului, părea să ne fi ghicit prezența, căci se opri, se-ntoarse brusc spre noi și întrebă:

— Cine-i acolo?

— Ah, vorbește englezește! zise Marian. E cam suspect. Să ne vedem de drum!

Fără să-l pierdem din ochi pe bătrân, meraserăm mai departe. Bătrânul însă se-ntoarse repede spre intrarea colibe sale, deschise ușa și striga înăuntru câteva cuvinte.

În clipa următoare... un tigru trecu pragul și indianul îl apucă de zgarda ce-o avea la gât. Fiara ne adulmecă îndată și

mârâi. Pongo îl apucase și el îndată pe Maha de zgardă, căci și ghepardul mârâi, văzându-și dușmanul.

— Cine-i acolo? mai strigă odată bătrânul. Dau drumul tigrului dacă nu mi se răspunde.

— Sunt niște călători de treabă – răspunse Marian – vrem să mergem la Kotah, dar fluviul e închis de crocodili. De aceea tragem sampanul o bucată pe uscat.

— Aveți vreun animal cu dv.? întrebă bătrânul. Prea se poartă ciudat tigrul meu.

— Da, avem un ghepard îmblânzit – răspunse Marian.

— Așa, aveți un ghepard la dv.! zise indianul. Atunci o să-l închid în cușcă pe tigrul meu. Rareori vin europeni la mine, așa că v-aș ruga să fiți scurt timp oaspeții mei. Poate că n-o să vă pară rău de oprire. Probabil că aveți o țintă deosebită de vreme ce vă mai aflați pe fluviu la o oră atât de înaintată. Și-apoi trebuie să vă grăbiți dacă nu vreți să fiți împiedecați de crocodili. Sahibi, eu ghicesc viitorul și vă pot spune dacă veți izbândi.

Marian chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Bine, o să rămânem puțin timp aici. Sunt curios să-mi cunosc viitorul. Robert, Pongo, lăsați lucrul! Pongo, ține-l de scurt pe Maha, căci nu vreau să ajungă lucrurile la o luptă între el și tigrul.

— Maha se numește ghepardul dv.? întreba orbul, mirat. Atunci vă cunosc, *Sahibi*. Îl duc de aici pe tigrul, n-o să vă supere.

Bătrânul dispăru cu fiara îndărătul colibei. Mie nu-mi plăcea deloc toată afacerea asta, așa că-i șoptii lui Marian:

— De ce-ai făcut asta? Trebuia să-l împușcăm pe tigrul, pur și simplu. Am fi fost acum pe fluviu, departe.

— Nu cred să fi putut înainta – răspunse Marian – căci locuitorii satului or fi ascunși pretutindeni printre tufe. Să așteptăm să vedem ce știe bătrânul despre noi.

Bătrânul se apropia și se opri în fata noastră. Ochii săi aveau o lucire mată, lăptoasă. Aveam, însă aproape impresia că ne vede, căci își plimba încet capul de la unul la altul, apoi zise cu glas adânc:

— Am auzit despre doi inși, care colindă prin lume cu un negru uriaș și cu un ghepard care se numește Maha. Am onoarea să vorbesc cu domnii Farrow și Bertram?

— Da, noi suntem – răspunse Marian.

Bătrânul făcu o mișcare scurtă cu mâna, pe care eu n-o prea pricepui. Nu știam dacă vroia să exprime uimire, sau spaimă.

Se-ndreaptă apoi spre intrarea colibei sale și zise:

— Urmați-mă, *Sahibi*, veți vedea îndată că vă pot arăta mai mult decât ați văzut vreodată. Intrați unul după altul în coliba mea.

— Trebuie să fim cu luare aminte – zise Marian – voi intra eu întâi, apoi Pongo, iar tu vii la urmă, Robert!

Îl văzui intrând în colibă, care era luminată slab de o lumină ciudată. O clipă prietenul meu stătu locului, apoi merse mai departe și dispăru spre stânga.

Acum veni Pongo. Și el rămase o clipă locului, după ce trecui pragul, apoi merse și el spre stânga și-l văzui clătinând capul. Pentru orice eventualitate îmi încleștai degetele pe patul revolverului, apoi intrai și eu în colibă, pomenindu-mă într-un pustiu care făcea o impresie jalnică. Cât puteai cuprinde cu ochiul se întindea nisip alb, luminat de razele fierbinți ale soarelui.

Începui să pășesc pe nisip, stăpânit de un singur gând: să găsesc apă. Mergeam mereu, poticnindu-mă, cu genunchii tremurători, cu ochii arzători, cu limba uscată. Apoi veni noaptea, a cărei răcoare îmi mai ogoi suferința. A doua zi dimineată mersei mai departe, mereu prin nisip adânc și fierbinte. Mai trecură două nopți, apoi, în ziua următoare, găsii în sfârșit o oază plină cu copaci încărcăți de curmali.

Mă aruncai asupra eleșteului cu apă limpede și-mi potolii setea. Apoi mâncai până mă săturai curmale, mă ridicai întărit – când deodată mă văzui înconjurat de făpturi sălbatece, ale căror chipuri cafenii erau pe jumătate acoperite de basmale.

Îmi dădui seamă imediat că erau tuaregi, cutezătorii bandiți ai Deșertului. Înainte de a-mi putea lua măsuri de apărare, mă pomenii legat, așezat pe un cal focos, apoi Fiii Pustiului porniră în goană cu mine pe întinsul nesfârșit al Saharei, mereu spre miazăzi.

Patru zile ținu călătoria aceasta. Când se lăsa întunericul, bandiții găseau mereu o oază. În cele din urmă ajunserăm în câmpiile verzi – începea jungla africană.

Spre amiază poposirăm într-un luminiș în mijlocul unei pădurici de salcâmi. Apoi se iviră negri sub conducerea unui uriaș, al cărui chip exprima cruzime și sălbăticie.

Tuaregii vorbiră mult și cu însuflețire cu el, apoi încălecară pe caii lor minunați și goniră spre miazănoapte, în ținutul lor nisipos și pârjolit de soare. Eu rămăsei însă cu negrii, care mă târără în satul lor și aici devenii sclavul căpeteniei.

Trei ani în șir fui nevoit să îndeplinesc munca cea mai grozavă și mai josnică, mereu maltratat de stăpânul crud...

până când, într-o zi, larmă sălbatecă de luptă pătrunse în sărăcăcioasa mea colibă de ramuri. Împușcături, sunete de trompetă, răcnete, comenzi.

Fui eliberat de englezi, care aflaseră de existența unui sclav alb la căpetenia atotputernică. Trenul mă ducea spre coastă, înapoi în patrie.

Deodată, însă, trosnete, bubuit, o lovitură puternică în cap... îmi pierdui cunoștința și mă trezii într-un spital. Două luni de zile rămăsei acolo, până mă vindecai de rănile căpătate în catastrofa de cale ferată.

În cele din urmă mă imbarcai pe vaporul care avea să mă ducă în patrie. Călătoria decurse normal. Pe punte eram mereu eroul atenției călătorilor, căci se răspândise repede vestea că fusesem timp de trei ani sclavul unui trib de negri. Și se întâmplă să stau de vorbă mai ades și mai mult cu o tânără și frumoasă englezoaică. Când furăm aproape de Canal îi împărtășii dragostea mea. Și ea răspunse cu toată căldura acestei declarații.

Stăteam cu Maud la prora vaporului, când într-o noapte cețoasă străbăturăm Canalul. Pretutindeni răsunau sirene, umbre gigantice se iveau și dispăreau lângă noi. Dar noi nu ne gândeam la primejdie, căci eram fericiți...

Iarăși se ivi o umbră uriașă, o trompetă de ceață mugii... o izbitură... un pâraie îngrozitor, scânduri și fiare zburau în toate părțile. Maud scoase un strigăt înfiorător, fu smulsă de lângă mine, apa mă acoperi în întregime, fui tras în adânc, văzui vietăți ciudate țâșnind pe lângă mine, gândurile mi se încălciră – apoi îmi simții corpul zguduit cu putere.

Deschisei ochii și-l văzui pe bătrânul indian privindu-mă cu ochii-i fără strălucire. El ridică mâna și arată spre fundul colibei.

Ascultând ca de o forță misterioasă, mă întorsei și mersei spre Marian și Pongo, care stăteau unul alături de altul, lângă peretele stâng al colibei.

— *Sahibi* – zise bătrânul indian – v-am arătat, cum apare o secundă în fața lui Șiva. Credeți acum că pot privi în viitor?

Eram încă năucit. Stătusem într-adevăr numai o secundă în fața misteriosului bătrân? În acest timp nespus de scurt am visat ceea ce se petrece în ani de zile?

— Da, cred – zise Marian, cu glas ciudat de schimbat – am văzut ce minuni tănuiește India. Dar viitorul n-aș vrea să-l văd, căci el își urmează calea trasă de soartă.

— Ai vorbit drept, *Sahib* Farrow – zise bătrânul – eu v-am arătat o minune, într-o singură secundă v-am făcut să trăiți chinuri și bucurii care țin ani întregi. Văd înaintea mea

drumul vostru, care duce prin primejdii neînchipuite și chiar alături de moarte. Solul morții stă mereu îndărătul vostru, dar n-a venit încă vremea, *Sahib* Farrow. Stați în fața unei aventuri primejdioase, aveți de luptat împotriva unor forțe puternice. Totuși veți ajunge la țintă. Să spun mai departe ce văd privitor la *Sahib* Bertram?

— Nu, nu, nu-s deloc curios! zisei repede. Are dreptate prietenul meu, tot nu ne putem împotrivi destinului, chiar dacă-l cunoaștem dinainte.

— Ai dreptate, domnule Bertram – încuviință bătrânul – dar îți pot spune că și d-ta îți vei duce calea la bun sfârșit, de asemenea și însoțitorul dv., Pongo. Mergeți mai departe acum, voi porunci servitorilor mei să vă lase trecerea liberă! Altminteri, numai după lupte grele ați fi izbutit să ajungeți în susul apei.

— Îți mulțumesc – zise Marian – ne grăbim și dac-am fi fost nevoiți să luptăm, am fi pierdut mult timp. Pot cunoaște numele dumitale?

— Numele meu e Kori – răspunse bătrânul – sunt cunoscut până hăt departe și la mine vin cei cu sufletul încărcat, să capete sfaturi și mângâiere. *Sahib* Farrow, văd acum o imagine care-l privește pe însoțitorul dv. negru. Când el va fi în primejdie mare de tot, strigați numele meu și-l voi ajuta.

— Îți mulțumesc încăodată, Kori – zise Marian – așa voi face. Și acum să mergem!

Se apropia de bătrân și-i întinse mâna. Cu ochii-i lipsiți de lumină, indianul se uita totuși lung la Marian, apoi murmură:

— *Sahib* Farrow, ești un om bun, după cum văd acum. Ochii mei sunt stinși, dar spiritul meu vede totul. Vorbeai despre „minunile” Indiei, dar totul este firesc. Când voi fi în mare primejdie, roștiți-mi numele și vă voi ajuta, deși vom fi departe unii de alții.

IV PONGO ÎN PRIMEJDIE

MĂ SIMŢEAM UŞURAT părăsind coliba bătrânului indian. Minunea pe care o văzusem acolo le întrecea pe toate, deşi îmi dădeam seamă bine că nu e decât o însuşire hipnotică a Indianului.

Kori ne urmă, pe urmă scoase un ţipăt ascutit.

— Acum puteţi târî sampanul mai departe, până veţi lăsa în urmă crocodilii – zise el – şi nu uitaţi să mă chemaţi când veţi fi în primejdie.

Marian mai mulţumi odată, apoi ne duserăm la sampanul nostru şi-l luarăm iarăşi pe umeri.

De-a lungul ţărmlui ducea o potecă îngustă lângă tufe şi văzurăm că în aceste tufe se aflau făpturi întunecate, care nu se mişcară la trecerea noastră. Îmi dădui seama acum c-am fi avut de luptat din greu, dacă Kori nu ne-ar fi lăsat drumul liber.

După vreo cincizeci de metri de drum Marian zise:

— Să dăm iarăşi drumul sampanului pe apă. Crocodilii nu mai sunt adunaţi în număr atât de mare.

Cu băgare de seamă aşezarăm sampanul în apa fluviului Chambal. Cei câţiva crocodili care mişunau pe acolo nu puteau fi o primejdie prea mare.

Cu puternice lovituri de vâslă mânără sampanul mai departe. Curentul devenea tot mai slab. Frunzişul de pe amândouă malurile se făcea tot mai rar şi ţinutul lua tot mai mult înfăţişare de savană.

După două ceasuri de vâslit neîntrerupt zărirăm în depărtare o lumină palidă – lămpile electrice din Kotah.

— Primejdiile mari le-am trecut – spusei lui Marian.

Restul călătoriei decurse netulburat. Era spre ziuă şi în curând trebuiau să se ivească clădirile din Kotah. Eram cam somnoroşi şi trebuie să mărturisesc că păţania cu Indianul mă turbura încă.

Îmi lipsea atenţiunea necesară într-o astfel de întreprindere primejdioasă şi probabil ca acelaşi lucru se-ntâmplă şi cu tovarăşii mei. Chiar şi Pongo, care era, de fapt, prevederea întrupată, rămânea uneori dus pe gânduri şi clătina capul. Ce i-o fi arătat bătrânul Kori în secunda aceea?

O izbitură puternică zgudui sampanul nostru. În primul moment crezui el e un crocodil, dar micul nostru vas fu ridicat în sus, apoi căzu înapoi şi noi ne cufundarăm în apă.

Şi în jurul nostru se auziră plescăituri, ca şi cum trupuri grele s-ar fi prăbuşit în apă. Băgai de seamă asta deşi eram

sub suprafața apei și când nevoia de aer mă sili să ies deasupra, mă gândii cu groază că în clipa următoare voi fi înhățat de colții vreunui crocodil.

Îmi înăbușii un țipăt de spaimă când ieșii la suprafață și în același moment trupuri întunecate țâșniră spre mine. Vruî să scot revolverul ca să trag în ceea ce credeam că sunt crocodili, dar deodată băgai de seamă că erau oameni, indieni. Fui înhățat, luptai din răputeri să mă liberez, când se ridică deodată lângă mine un individ uriaș, văzui un obiect îngust și sclipitor spintecând aerul și o bucată scurtă de bambus mă lovi în cap. Mă simții paralizat, mai făcui câteva mișcări disperate – apoi îmi pierdui cunoștința.

Mă trezii într-o încăpere mare, probabil o pivniță, ai cărei pereți erau din bolovani mari. Un semiîntuneric ciudat – domnea în încăpere, dar îi putui vedea bine pe Marian și Pongo, care stăteau lângă mine. Eram legați fedeleș, însă călușe nu ni se puseseră.

— Mariane – zisei încetișor care va să zică tot au pus mâna pe noi – avea dreptate Kori când spunea că o să mai trecem prin multe primejdii înainte de a ajunge la țintă. Și nici nu știm încă despre ce e vorba.

Vorbisem englezește și rămăsei foarte suri prins, auzind un glas rece, neplăcut, spumând în aceeași limbă:

— Nu știți? Poate c-o să vă mai aduceți aminte. O să ne folosim de toate mijloacele ca să vă dezlegăm limbile. Așa dar, nu știți nimic? Atunci de ce ați făcut atâta drum pe fluviu în sus? Cum a-ți putut trece pe lângă satul lui Kori? Și cum i-ați scapăt lui Sanka? El ne-a și dat de veste ca i-ați zvârlit orezul în față. Trimisul lui a fost mai repede ca voi pe apă. Haide, vorbiți: unde se afla Rudolf Heliwig? Unde a lăsat bijuteria?

— Ah, asta e foarte interesant! zise Marian. Acum știu cel puțin că Rudolf Heliwig e amestecat în afacerea asta. E drept însă că nu-mi pot explica despre ce e vorba, Noi vroiam numai s-o salvăm: pe Erna Heliwig.

— Susții că nu știți nimic? făcu nevăzutul nostru interlocutor. Atunci de unde știți c-o avem pe Erna Heliwig în puterea noastră?

— Ar fi trebuit să cercetezi mai amănunțit sfărâmurile căruței cu bivoli – zise Marian, batjocoritor – și atunci n-ai fi trecut cu vederea geamantanul ei, din al cărui conținut am aflat, mai întâi, că în căruță se aflase o femeie și în al doilea rând i-am putut stabili numele. Nu trebuiesc făcute asemenea greșeli, când făptuiești o crimă atât de rafinată.

— Crimă? Dar pe cine am omorât? șuieră glasul, furios.

— Pe căruțașul indian – răspunse Marian – ar fi fost crimă chiar dacă ați fi împușcat numai bivolii, astfel încât căruța să poată fi surprinsă de tren. Dar i-ați trimis un glonte în cap și căruțașului, ca să nu poată sări jos și să se salveze. Asta e crimă ordinară.

— De vreme ce ești atât de viclean, trebuie să recunoști singur că ești prea primejdios pentru noi. Trebuie, deci, să te înlăturăm din cale, dar mai întâi să ne spui unde se află Rudolf Heliwig cu bijuteria. Sunteți amestecați în afacerea asta, altminteri n-ați fi venit încoace. Cine alții se interesează de o fată răpită? Doar proștii – sau oameni care sunt părtași la afacere.

— Ori poate oameni care luptă împotriva nedreptăților și, în primul rând, vor să pună cu botul pe labe pe ucigașii de rând – zise Marian.

— Ah, sunteți detectivi? făcu celălalt. Păi atunci avem un motiv mai mult să vă facem să dispăreți. Care va să zică s-au și pornit detectivi pe urma noastră... Dacă-i așa, e timp să ne punem la adăpost!

— Nu mai îndruga prostii, Ernst! se auzi atunci un alt glas. N-ai auzit încă niciodată de domnii aceștia?... Nu-l cunoști pe negrul uriaș care e cu dâșii? Și ai trecut cu vederea că ghepardul ne-a scăpat în apă?

— Ah, ăștia sunt cei doi vântură-lume Farrow și Bertram, cu Pongo al lor! exclamă Ernst. Păi oamenii aceștia ne sunt poate mai primejdioși și decât niște detectivi. Trebuie să-i punem neapărat cu botul pe labe.

— Firește că trebuie să moară – zise celălalt, calm – dar ai dreptate, trebuie să le dezlegăm limbile. Trebuie să știu cât au aflat din chestia noastră. Așadar, domnilor, vreți să vorbiți de bunăvoie, sau să recurgem mijloace care nu vă vor fi plăcute? Hotărăște-te, domnule Farrow!

— Spuneam doar că am recunoscut crima făptuită împotriva căruțașului – răspunse Marian – am găsit apoi geamantanul domnișoarei Heliwig și semne neîndoielnice că ea a fost răpită. Atunci am luat hotărârea s-o eliberăm pe fată.

— Și cum de v-a dat în gând să veniți la Kotah? întrebă cel de-al doilea, iscoditor.

Marian povesti – cum era și adevărat – că lordul Irving recunoscuse, după port-țigaret, că era vorba de fosta doamnă de companie a soției sale și pomenise de telegrama fratelui ei din Kotah. De aceea porniserăm noi încoace.

— Mai bine n-ați fi făcut asta! zise Ernst. Cu siguranță c-o să vă pară rău. Dar, Max, eu cred că dumnealor trec sub

tăcere ceva. Ce-ar fi să le dezlegăm limbile? Trebuie să știm: unde se află „Ochiul lui Șiva” acela, altminteri îl iau brahmanii și chiar dacă ne-or da un sac cu rupii (monedă indiană) asta ar fi o nimica toată, față de valoarea acestei bijuterii. Am fi niște dobitoci dac-am lăsa să ne scape un astfel de obiect de preț.

— Fi fără grijă, Ernest – zise Max – n-o să lăsăm noi brahmanilor acest „Ochiul al lui Șiva”. Dar înainte de toate trebuie să știm unde se găsește. Și mie îmi spune inima că acest Rudolf Heliwig n-are nimic de-a face cu el. Poate c-am greșit, poate c-am apucat pe o cale falsă.

— Cu neputință, Max. El trebuie să fi luat „ochiul”. Almintere am fi făcut totul degeaba, ca să i-l luăm înapoi. De ce l-am mai împușcat atunci pe căruțaș, de ce am mai răpit-o pe Erna Heliwig? Max, el trebuie să aibă „ochiul”. Sau crezi că Erna aceea ar fi întreprins călătoria misterioasă cu căruța? A fost un noroc că brahmanii au vegheat atât de bine, altfel cu siguranță că ne-ar fi scăpat, după ce l-a vizitat pe frate-său la spital. Păcat că Rudolf Heliwig e atât de rău bolnav, altfel l-aș scoate și din spital. „Ochiul” trebuie să fie la dânsul și noi trebuie să i-l luăm, pentru ca să dispărem apoi. N-au decât să se descurce singuri brahmanii după aceea.

Individul își încheie cuvântarea cu un râs batjocoritor. În aceeași clipă tovarășul său îi șopti:

— Ia seama, Ernst, fi liniștit! Cred că s-a mișcat ceva colosus. Doamne! Dac-ar băga de seamă brahmanii că ne interesăm și noi de „Ochiul lui Șiva”! Haide, trebuie să-i facem pe dumnealor să vorbească. Să începem mai întâi să-l chinuim pe Pongo și cred că ajungem la același rezultat.

— Bine, să-l așezăm pe Pongo pe piatră! hotărî celălalt.

Un european înalt și subțirel, cu chipul acoperit, de un văl gros, trecu pe dinaintea noastră, spre peretele de piatră de peste drum. Răsuci o manivelă și câteva lespezi din tavan se dădură îndărăt.

O dără lată de lumină căzu în jos, făcând să strălucească în alb o lespede de piatră lungă și înaltă. Europeanul se îndreptă spre Pongo al nostru. În același moment se ivi lângă dânsul un alt european.

Îl ridicară pe Pongo și-l duseră spre lespede de piatră. În mijlocul acesteia era o mică adâncitură, în care era fixat un inel de fier. Prin inelul acesta traseră o funie groasă, apoi îl legară pe Pongo atât de tare încât să nu se poată rostogoli.

— Așa! făcu primul european, dându-se în lături. Cred că acum domnii vor catadixi să vorbească, când vor vedea ce

se-ntâmplă cu Pongo al lor. Hai, domnilor, spuneți-ne ce știți despre „Ochiul lui Șiva”!

Și celălalt individ se îndepărtă de lespede, mergând spre perete. Probabil că atinse o manivelă, căci în clipa următoare se auzi un șuierat și de o funie trainică începu să se legene cu repeziciune un fel de iatagan prin aer, apropiindu-se tot mai mult de Pongo.

— Vedeți, domnilor – zise Ernst, batjocoritor – Pongo al dv. va fi tăiat încetul cu încetul, dacă nu vă hotărâți să vorbiți. Haideți, spuneți-ne unde se află în momentul de față „Ochiul lui Șiva” și atunci o să ridicăm iarăși cuiul. Altminteri, Pongo va fi tăiat bucată cu bucată.

— Domnilor – zise Marian, întărit – atâta pot să vă spun, că nu știm ce vreți de la noi. Vă spuneam doar că am venit la Kotah numai pentru că am aflat de telegrama lui Rudolf Heliwig. Habar n-aveam despre ce e vorba.

O clipă cei doi șovăiră, apoi însă Ernst zise, cu glasul rece:

— Nu-mi pot închipui că ați pornit la întâmplare spre Kotah, numai pentru că o fată a fost răpită. Trebuie să știți ceva despre „Ochiul lui Șiva”. Ei, nu vreți să spuneți?

— Ce vreți să vă spunem, dacă nu știm nimic? se răsti Marian.

— Atunci uitați-vă bine la camaradul Pongo. Poate c-o să vă aduceți aminte de tot ceea ce vreți să treceți sub tăcere acum.

Atinsese iarăși un buton ascuns în perete și în clipa următoare se auzi un fâșâit prin aer. De o frânghie groasă cât degetul atârna în jos un iatagan scurt, care pluti deasupra lui Pongo. Trebuia să fie foarte greu, căci auzeam cum șuieră aerul, pe când se legăna de colo, colo.

— Vedeți, domnilor – zise Ernest – acum iataganul acesta va coborî încet de tot, cu un milimetru la fiecare mișcare. Numărați aceste mișcări și veți vedea că la a patruzecă vârfurile iataganului va începe să zgârie pielea lui Pongo al dv. Pentru ca apoi să pătrundă din ce în ce mai adânc în carne.

V „OCHIUL LUI ȘIVA”

— **DOMNILOR** – zise Marian – vă asigur pe cuvânt de onoare că nu știm despre ce e vorba și nici nu cunoaștem ceva despre ceea ce numiți „Ochiul lui Șiva”. Nu v-am putea spune nimic, chiar dacă l-ați chinui de moarte pe Pongo al nostru. Să vă feriți însă să-i faceți vreun rău, căci o să regretați.

Ernst râse batjocoritor.

— Sunteți artiști buni și vă pricepeți să vă ascundeți după deget – zise el – dar poate c-o să vă vină mintea la cap și o să vorbiți, când iataganul o să înceapă să-l ciopârțească pe Pongo.

Priveam ca înlemnit la pendula aceea grozavă, care peste câteva clipe va atinge pielea credinciosului nostru camarad.

— Încă două secunde! zise Ernest, cu glasul sau rece.

— Kori, ajutor! strigă deodată Marian.

Așa e, bătrânul indian prevăzuse primejdia de moarte în care va pluti Pongo și fără să stau mult la gânduri, strigai și eu:

— Kori, ajutor!

— Haha! Acum îl chemați pe bătrânul indian! râse Ernst. E prea târziu, domnilor, acum... Ah, tunete și fulgere! Ce-i asta?

Iataganul grozav se aplecase iarăși deasupra lui Pongo. Era atât de aproape încât trebuia să-i taie pielea de pe piept. Deodată, însă, făcu o oscilație în aer. Era minunat și misterios în același timp, se părea că o lege a Naturii ar fi fost dezmințită în clipa asta.

Iar Pongo al nostru își întinse în sus, cu o sforțare, mâinile, care-i erau legate cu sfori groase și iataganul îi tăie legăturile.

Câteva mișcări sălbatece ale uriașului negru și fu liber. Se-ntoarse și prinse iataganul, care venea înapoi. Cu o smucitură a brațelor sale uriașe, îl rupse jos de pe funia de care atârna, apoi își tăie cu ea legăturile de la picioare și fu cu desăvârșire liber. După aceea, ținând iataganul ridicat în dreapta, se năpusti asupra celor doi nemernici.

Aceștia n-ar fi izbutit să-i scape lui Pongo al nostru, dacă nu s-ar fi întâmplat atunci altceva. O singură săritură în lături făcură ticăloșii... și dispărură brusc. Pongo se azvârli repede înapoi, ca să nu cada în chepengul prin care se făcuseră nevăzuți nemernicii.

— Pongo, taie-ne repede legăturile! strigă Marian. Acum pare că lucrurile devin și mai primejdioase.

Uriașul sări spre noi, dar în aceeași clipă o voce aspră strigă:

— Stați! Dacă tovarășul vostru încearcă să vi taie legăturile, va muri imediat! Să rămână pe loc!

Glasul fusese atât de amenințător, încât Marian strigă:

— Oprește, Pongo! Plutim, de sigur, în mare primejdie, fără să știm despre ce e vorba.

— O s-o cunoașteți îndată! zise iar glasul aspru. Ia uitați-vă, Pongo al dv. E iar în puterea noastră.

Întoarserăm capetele și văzurăm că o plasă cu ochiuri mici căzuse deasupra lui Pongo. Cu toată puterea lui, nu putea face nimic și nici iataganul nu-i folosea, brațele fiindu-i strânse de trup.

— Vă credem că nu știți nimic despre „Ochiul lui Șiva” zise iarăși glasul – dar ați pătruns în cercul misterelor, așa că trebuie să rămâneți într-însul până la capăt. Vreți să ne ajutați să regăsim „Ochiul Zeului”? Atunci veți fi răsplătiți cu dărnicie, căci sunteți oameni viteji și cinstiți. Altminteri n-ați fi scăpat de moarte din satul lui Sanka și nici Kori nu v-ar fi ajutat. El mi-a călăuzit mâna, ca iataganul să taie legăturile camaradului dv. Stați sub ocrotirea lui și el trebuie să fi recunoscut că aveți gânduri bune. Făgăduiți-mi că nu veți încerca să fugiți și atunci veți fi liberi.

— Bine, făgăduiesc și în numele camarazilor mei – răspunse Marian.

În clipa următoare mișunau făpturi în jurul nostru. Erau indieni, numai cu turban și șorțuleț. Ni se tăiară legăturile, ne ridicară repede și văzurăm că și lui Pongo îi fusese luată plasa.

Indienii tăcuți se dădură deodată înapoi și făcură loc la doi indieni venerabili, în veștminte albe, care veniră spre noi. Bănuim îndată că sunt cei doi brahmani, care ne puseseră o barieră în satul lui Sanka și apoi prin crocodili.

Se opriră în fața noastră și unul din ei ne privi cercetător, dădu din cap și zise:

— Fratele meu Kori a văzut bine, deși lumina ochilor săi este stinsă. Eu sunt Gari, șeful preoților brahmanilor din Kotah. Ne-a lovit o pierdere grea, de aceea am pornit: cu toată hotărârea și fără nici o șovăială în urmărirea tinerei fete. Cel puțin cei doi nemți, Hagen și Bronck, ne-au pus pe urmele ei. Dânșii au împușcat pe căruțaș și bivolii, înainte ca noi să-i putem împiedeca. Acum însă gândesc altfel despre

ei, căci am auzit convorbirea lor. Vor să ne înșele și pentru asta își vor căpăta pedeapsa cuvenită.

— Vorbeau despre „Ochiul lui Șiva” – zise Marian – bănuiesc că e vorba de o piatră prețioasă de mare valoare.

— O să vedeți chiar cu ochii dv. – zise brahmanul – urmați-ne!

Printr-o ușiță secretă din zid, intrară într-un. Templu mare, al căruia unul din pereți era ocupat aproape în întregime de o statuie uriașă a lui Șiva. Ochiul stâng al zeului avea o minunată strălucire roșie, dar cel drept lipsea.

— Ochiul drept a dispărut – zise Gari, cu glas înăbușit – e un diamant trandafiriu, cum nu mai e al doilea pe lume. Furtul s-a făcut în urmă cu cinci zile. Hagen și Bronck, care se bucurau de încrederea mea, mi-au făgăduit să mă ajute la regăsirea pietrei prețioase. Bănuiala lor s-a îndreptat asupra tinerei fete, care de câteva săptămâni se, află la Kotah, unde-l îngrijește pe fratele ei bolnav. Când Erna Heliwig a părăsit atât de tainic orașul într-o căruță trasă de bivoli, bănuiala a devenit siguranță pentru noi; am urmărit-o și am prins-o cu puțin înainte de pod. Tocmai coborâse din căruță și mergea în urma ei, cu o geantă în mână. Eu, împreună cu primul meu preot am înhățat-o.

În vreme ce o duceam spre fluviu, detunară trei împușcături, trase de pe sampan de Hagen și Bronck. Când ne-am uitat în sus spre pod, am văzut trenul, care sfârâmba căruța.

La muștrările noastre, cei doi nemți ne-au explicat că era neapărată nevoie, pentru a acoperi toată afacerea. Căruțașul nu trebuia să poată povesti că misteriosul său călător dispăruse. Ei au mai încercat să ne convingă să-i prevenim pe cei din satul lui Sanka de urmăritori care s-ar putea ivi. Când ne ajunse apoi un sol din satul lui Kori, am pus bariera aceea de crocodili. Am rămas mai mult timp la fratele meu, care a cercetat-o pe prizoniera noastră, dar nu i-a găsit nici o vină.

Și totuși, ea e înconjurată de o taină adâncă.

De aceea am continuat s-o ținem în puterea noastră. Acum vă rog să ne ajutați, domnilor! Aduceți-ne înapoi „Ochiul lui Șiva” și fata va fi liberă!

— Cine putea intra în acest templu? întrebă Marian, după câteva clipe de gândire. Afară de Hagen și Bronck mai erau și alți europeni aici?

— Nu, cel puțin în ultimul timp nu – răspunse brahmanul – acum o jumătate de an, un european deghizat în indian a

luat parte la o sărbătoare de-a noastră. Întâmplător a fost recunoscut, dar a putut să dispară.

— Unde locuia fratele domnișoarei Heliwig? întrebă Marian, deodată.

— Până mai acum câțva timp într-o pensiune ieftină, însă a dispărut în același timp cu soră-sa. Nu știm unde se află acum. Dar el trebuie să fi luat „Ochiul lui Șiva”. Poate că soră-sa nu știe, dar prin fuga ei tainică a dat de bănuț. Dacă vreți, domnilor, puteți vorbi acum cu ea. Poate găsiți dezlegarea tainei.

O găsirăm pe fată într-o încăpere mică, mobilată cu gust, unde era păzită de Indieni. La un semn al lui Gari paznicii se retraseră pe gangul care trecea prin fața camerei.

— Întrebați-o! zise Gari.

Erna Heliwig era o fată frumoasă și serioasă. Ochii ei mari priveau cu teamă acum și prima ei întrebare fu:

— L-ați văzut pe Rudolf, domnilor?

— Nu – domnișoară răspunse Marian, politicoș – dar sperăm să aflăm de la d-ta unde se găsește. Povestește-ne, te rog, ce te-a îndemnat la călătoria aceea ciudată cu căruța. Avem gânduri bune cu d-ta și am făcut drumul până aici ca să te salvăm. Poate c-ai auzit de numele noastre: Marian Farrow și Robert Bertram.

— Oh, dumneavoastră sunteți, exclama cu bucurie tânăra fata. Firește c-am auzit și citit despre dv. Știu ca pot avea toată încrederea în dv. Fratele meu i-a cășunat multe necazuri tatei. A făcut multe prostii, până în cele din urmă, a părăsit Germania și a dispărut. De atunci n-am mai auzit nimic despre el. Tata a murit și eu am căpătat o slujba la Lady Irving. Când, pe neașteptate, primesc o telegramă că fratele meu zace bolnav aici în Kotah. Am plecat îndată încoace, dar abia l-am recunoscut, atât se schimbase. Îmi spuse că l-a lovit brusc o boală intestinală și avea dureri grozave. Câteva săptămâni l-am îngrijit și acum cinci nopți a părăsit în taină odaia. A doua zi dimineață l-am găsit în nesimțire în fața ușii. A început să delireze și a pomenit de un javanez își un „ochiu al zeului”.

— Ah! A pomenit de un javanez! făcu Marian, mirat. A mai vorbit și înainte cu d-ta despre un astfel de om?

— Da – răspunse fata, șovăitor – într-un rând a pomenit numele Saya și spunea că, trebuie să sosească în curând aici.

— Dat de văzut n-ai văzut nici un javanez?

— Ba da, odată, în treacăt... trecuse pe dinaintea spitalului cu ca doi europeni: Hagen și Bronck. Rudolf a fost foarte enervat din pricina asta. Deveni tot mai neliniștit, apoi, către

dimineată, spuse că din cauze politice trebuie neapărat să dispară în taină. Era nespus de agitat și zise că se teme de viața să și că trebuie să-l ajut să i se piardă urmele. Eu urma să plec – cu căruța pe care o tocmise – la Agra și de acolo cu trenul la Calcutta. Apoi să iau primul vapor spre Bombay. Acolo mă va aștepta el.

— Ciudat! făcu Marian. Așa dar la Bombay vroia să meargă... Păi, domnișoară, ai puținică răbdare încă și eu voi face totul ca să fii liberă, cât mai curând. Acum mi se pare că văd ceva mai limpede în toată această afacere. Fii deci liniștită, duduie!

Când părăsirăm: odaia, bătrânul Gari ne ieși înainte.

— Ei, ați putut afla ceva, domnilor? întrebă el?

Marian îi povesti despre javanez și adăugă:

— Cred că Rudolf Heliwig a căzut victima celei mai grozave ticăloșii. O fi mâncat din orezul acela cu păr de cal, pe care ni l-a dat și nouă Sanka.

La întrebarea mirată a lui Gari ce însemna asta, Marian îi explică despre ce e vorba și brahmanul exclamă:

— A, asta au pus-o la cale Hagen și Bronck; ei au vorbit mult timp cu Sanka. Și ce credeți dv. acum?

— Că javanezul a furat „Ochiul lui Șiva”.

L-o fi lăsat pe Rudolf Heliwig în voia sorții și va încerca să ajungă la coastă. Poate însă că Hagen și Bronck știu pe unde se poate aține.

— Ei sunt cercetați chiar acum despre asta și o să auzim îndată – zise Gari.

Merserăm iarăși în templu. Curând veni al doilea brahman și zise:

— Au mărturisit totul. Rudolf Bronck i-a chemat telefonic din Java. Era vorba de amândoi ochii zeului. Heliwig, sau poate javanezul, i-au luat-o înainte însă, după ce el a aflat de la dânsii situația exactă a templului și câteva capcane. Eu am avut prea multă încredere în cei doi aventurieri. Ei au mai mărturisit că javanezul locuia în afara orașului, într-o colibă care servise odinioară ca han pentru călători.

— Atunci trebuie să cercetăm acolo – spuse Marian – poate c-a lăsat urme după cate putem recunoaște încotro s-a îndreptat. Erna Heliwig va fi liberă în curând.

— Ea poate părăsi chiar acum templul dacă vrea – zise Gari – ne-am și încredințat de nevinovăția ei.

— Nu, o s-o ducem noi mai târziu la tren – zise Marian – probabil că va vrea să se înapoieze la Agra, la Lady Irving.

Găsirăm coliba ascunsă, pe jumătate dărăpănată. Când intrarăm în încăperea semiîntunecată, ne dădurăm speriați

înapoi. Pe pământ zăceau două trupuri.

Unul era un european, cu chipul grozav de schimonosit. În mâna dreapta înțepenită ținea un revolver. În fața lui, lângă ușă, zăcea un javanez. Pe chipul acestuia se întipărise un zâmbet batjocoritor, crud. Arma lui Heliwig îl ucisese atât de repede, încât zâmbetul nu-i pierise când glonțul îi găurise fruntea.

Mâna stângă a javanezului ținea încheștat un obiect care arunca raze roșii. Gari se aplecă repede, desprinse obiectul și-l ridică. Un minunat diamant roșu păru să lumineze încăperea. Era într-adevăr o piață prețioasă cum nu există a doua pe pământ. Chipul bătrânului Brahman strălucea de bucurie.

— Acum e totul bine! șopti el. „Ochiul zeului” e iarăși la noi. Vă mulțumesc, domnilor! Noi n-am fi dat de rostul lucrurilor atât de repede!

*

* *

Tragedia petrecută în colibă era limpede. Probabil că javanezul spusese batjocoritor muribundului Heliwig ca el era ucigașul său, că, dânsul îi dăduse să mănânce orezul când se dusesse să fure diamantul prețios cu cei doi complici ai săi, Hagen și Bronck. Îi arătase apoi nenorocitului tânăr piatra – și atunci l-a ajuns moartea din mâna muribundului.

N-am putut afla ce taină legase împreună pe Rudolf Heliwig, Hagen, Bronck și javanezul; căci când întrebăram de cei doi nemți, care ne spuse că-și căpătaseră pedeapsa.

Mai admirăram statuia zeului, căreia preoții îi puseseră la loc ochiul drept și la plecare Gari ne vâri fiecare în mână câte o mică amintire: un diamant minunat – încheie doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: „**OCHIUL LUI ȘIVA**”.

În numărul următor:

SATUL DUHURILOR.

EDITURA IGHERA BUCUREȘTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI "DOX"
APARE ÎN FIECARE JOI

Copii!

Cereți părinților voștri
să vă facă cel mai
frumos dar:

Povestea câinelui **TUGUILĂ** Amicul copiilor de MIHAIL NEGRU

Un admirabil volum de circa
200 pagini mari, cu peste 130
ilustrațiuni de G. Emilian
Editura IG. HERTZ, București
LEI 65

Acest câine
e o minune!
În primul rând
fiindcă vorbește,
Iar pentru că
a fost la școală
Citește, ba chiar
socotește!

Prezentatorul acestui cupon obține
orice număr, de la 1—60, din
COLECȚIA CELOR 15 LEI
plătind **NUMAI LEI 10**
în loc de Lei 15.

